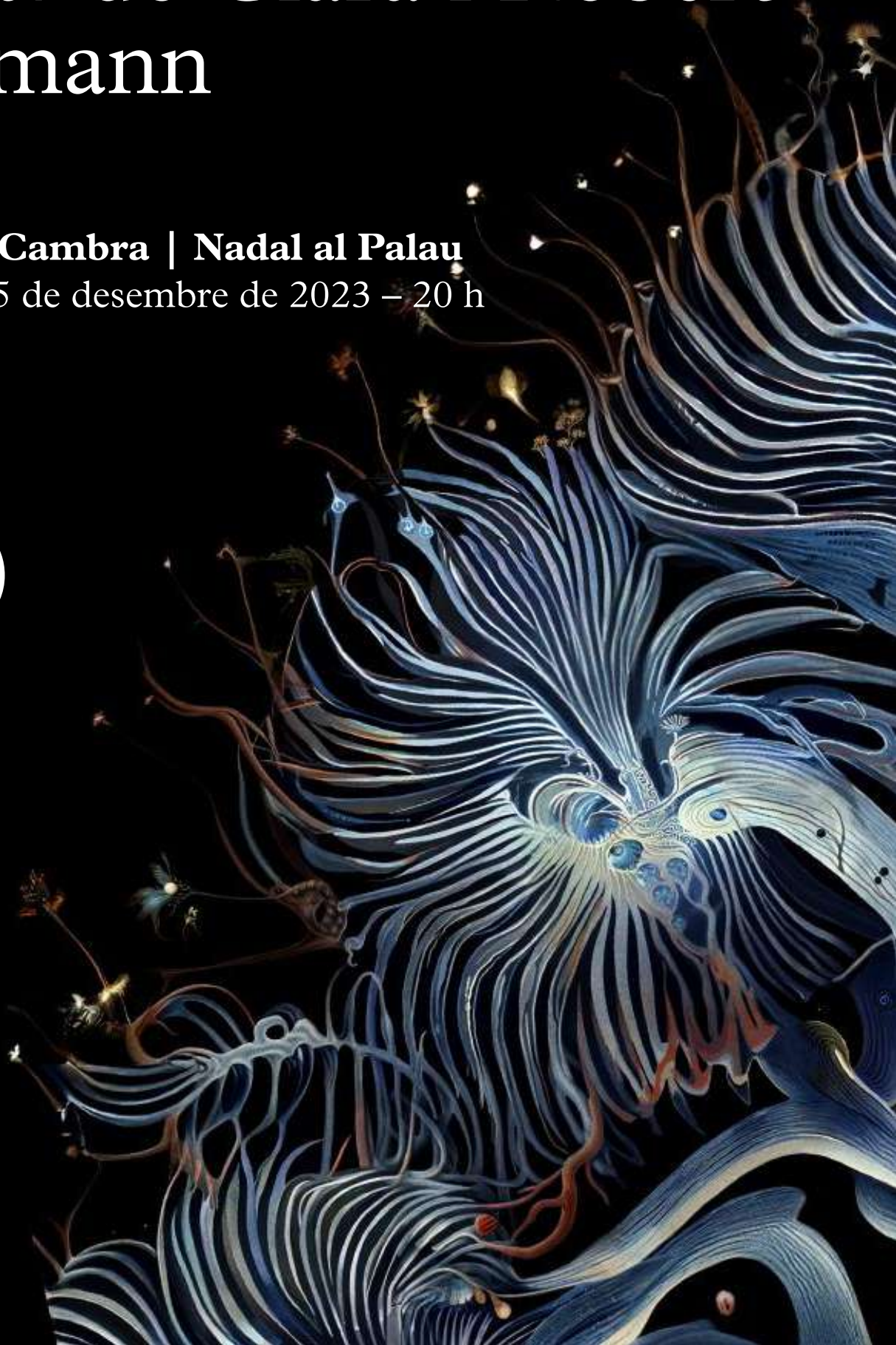

Josep-Ramon Olivé & Victoria Guerrero –*Lieder* de Clara i Robert Schumann

Petit Palau Cambra | Nadal al Palau
Divendres, 15 de desembre de 2023 – 20 h
Petit Palau

En co-producció amb:

Amb la col·laboració de:

Membre de:

Programa

Josep-Ramon Olivé, baríton

Victoria Guerrero, piano

I part

Clara Schumann (1819-1896)

Sechs Lieder, op. 13

Ich stand in dunklen Träumen

Sie liebten sich beide

Liebeszauber

Der Mond kommt still gegangen

Ich hab' in deinem Auge

Die stille Lotosblume

Robert Schumann (1810-1856)

Liederkreis, op. 24

Morgens steh' ich auf und frage

Es treibt mich hin

Ich wandelte unter den Bäumen

Lieb Liebchen, leg's Händchen

Schöne Wiege meiner Leiden

Warte, warte, wilder Schiffmann

Berg' und Burgen schaun herunter

Anfangs wollt' ich fast verzagen

Mit Myrthen und Rosen

II part

Alberto García Demestres (1960)

Tres cançons d'amor i 'Melmelada' per a Wanda Pitrowska

(obra d'encàrrec del Palau de la Música Catalana en el marc del programa Barcelona Creació Sonora, estrena absoluta)

Ítaca

No sé si m'estimaves

Desordre

Melmelada

Gabriel Fauré (1845-1924)

La bonne chanson, op. 61

Une sainte en son auréole

Puisque l'aube grandit

La lune blanche

J'allais par des chemins perfides

J'ai presque peur, en vérité

Avant que tu ne t'en ailles

Donc, ce sera par un clair jour d'été

N'est-ce pas?

L'hiver a cessé

Aquest concert té una durada de:

Primera part, 34 minuts | Pausa de 15 minuts | Segona part, 37 minuts.

La durada del concert és aproximada.

#estrenes #jovestalents

Poema

els meus ulls tenen forats
si hi endinso aquestes mans
m'estiro la flor
de les entranyes

el calze que té l'oracle
al seu final

Laia Llobera

Paradisia (2023)

Comentari

La força impulsora de l'amor (o del desamor)

El Nadal del 1840, el seu primer Nadal de casada, Clara Schumann va regalar a Robert Schumann un lied, “Ich stand in dunklen Träume”. Aquell lied i cinc més compostos fins al 1843 es van publicar el 1844 com a opus 13 –era la segona de les tres col·leccions de cançons publicades per Clara Schumann entre el 1840 i el 1853, quan va deixar de compondre. D'aquestes sis cançons de temàtica amorosa, de les quals són ben conegudes les dues primeres, cal destacar-ne especialment, a més, la sisena, “Die stille Lotosblume”, una recreació commovedora i subtil de la llegenda del cant del cigne abans de morir.

Si l'inici de l'opus 13 de Clara Schumann ens remet a l'inici del seu matrimoni, el *Liederkreis*, op. 24 de Robert, compost el febrer del 1840, ens remet a l'inici d'un any ple d'incerteses en la vida privada i brillant en la vida professional. El seu primer cicle de *lieder*, nou cançons amb poemes de Heinrich Heine que parlen –amb una bona dosi d'ironia– d'esperes i d'absències, ofereix una música contrastant, amb moments amarats de lirisme, com “Berg' und Burgen schau'n herunter” o d'ímpetu, com “Warte, warte, wilder Schiffmann”, estats d'ànim que se sintetitzen en el moment culminant del cicle, “Schöne Wiege meiner Leiden”.

La bonne chanson sorgeix no d'una sinó de dues històries d'amor: el poeta Paul Verlaine escriu la seva col·lecció de vint-i-un poemes el 1870 quan està a punt de casar-se amb Mathilde Mauté, i Gabriel Fauré en selecciona nou –entre els quals el cèlebre “La lune blanche”, que ha inspirat infinitat de cançons– per compondre, més de vint anys després, una obra dedicada a la cantant Emma Bardac. *La bonne chanson* parla d'una història d'amor viscuda des de la primera trobada fins a les noces suggerides a l'última cançó; a diferència del *Liederkreis* de Schumann, on sovintegen els dubtes i els retrets, és un cicle lluminós, on cap ombra pertorba la felicitat dels amants.

El compositor Alberto García Demestres dedica les *Tres cançons i 'Melmelada'* a Wanda Pitrovska, aquella directora d'orquestra polonesa que va freqüentar el TNC mentre Xavier Albertí n'era el director. O, dit d'una altra manera, li dedica les cançons a Xavier Albertí. Va ser ell mateix qui va triar els tres poemes de Manuel Forcano, Joan Fuster i Narcís Comadira perquè García Demestres hi posés música; va triar també un quart poema de Narcís Comadira, *Melmelada*, que de primer van descartar i finalment es va afegir a la partitura definitiva.

Alberto García Demestres va compondre aquestes peces durant la tardor i l'hivern passats, mentre era a l'hospital, i ens demana que transmetem des d'aquestes línies l'agraïment a l'equip mèdic i a tot el personal que el va atendre durant aquells mesos que va estar ingressat.

Sílvia Pujalte Piñán, divulgadora musical especialitzada en lied

Palau de la Música Catalana Aquest Nadal, regala Palau

Mort i transfiguració de Strauss
Piemontesi, Filharmònica de Dresden & González

Requiem de Brahms
i *Lobgesang* de Mendelssohn
Orfeó Català, Balthasar Neumann & Hengelbrock

La Creació de Haydn
Cor Jove de l'Orfeó Català, OBC & Gardolińska

Passió segons sant Joan de Bach
La Capella Reial de Catalunya,
Le Concert des Nations & Savall

Rinaldo de Händel
Emőke Baráth, Carlo Vistoli & Les Accents

L'incoronazione di Poppea de Monteverdi
Jeanine De Bique, Cor de Cambra del Palau
& The English Concert

Biografies

Josep-Ramon Olivé, baríton

©Martina Ribalta

Nascut a Barcelona i format a l'Escolania de Montserrat, l'ESMUC i la Guildhall School of Music & Drama, ha estat guardonat, entre d'altres, amb la Gold Medal de la Guildhall School i el primer premi i el premi del públic del Händel Singing Competition de Londres. Ha estat també membre del projecte Le Jardin des Voix de William Christie i Les Arts Florissants, així com artista ECHO Rising Star.

Des dels inicis de la seva carrera ha tingut l'oportunitat de cantar sota la batuta de directors de renom, com William Christie, Jordi Savall, Kazushi Ono o Josep Pons; i de col·laborar amb l'OBC, Le Concert des Nations, Les Arts Florissants i Orchestra of the Age of Enlightenment; i debutar en escenaris com ara el Palau de la Música Catalana, Gran Teatre del Liceu, Concertgebouw d'Amsterdam, Musikverein de Viena i Wigmore Hall de Londres.

Ha representat els papers de Comte (*Le nozze di Figaro*), Mercutio (*Roméo et Juliette*), Aeneas (*Dido & Aeneas*) o Tarquinius (*The Rape of Lucretia*), entre d'altres. Ha cantat els cicles *Winterreise*, *Die schöne Magelone*, *Lieder eines fahrenden Gesellen*, *Dichterliebe*, *Histoires Naturelles*, *La bonne chanson* o *An die ferne Geliebte* a la Schubertiada, el LIFE Victoria, a L'Auditori i al Teatre de la Zarzuela. També ha participat en estrenes d'obres de compositors catalans com García-Demestres (*L'eclipsi*), Magrané (*Diàlegs de Tirant e Carmesina*) o García-Tomás (*Chansons Trouvées*).

Victoria Guerrero, piano

@Mark Kagan

Guardonada amb el premi a la millor pianista als prestigiosos concursos Das Lied-International Song Competition de Heidelberg (2017) i Paula Salomon-Lindberg Liedwettbewerb a la Universität der Künste de Berlín (2015), té una llarga formació com a solista que començà al Conservatorio Superior de Sevilla amb el pianista Óscar Martín i que ha consolidat a la Musikhochschule de Freiburg amb Tibor Szász. S'ha interessat especialment pel repertori de lied, amb la professora Pauliina Tukiainen en el Màster en Lied a la Musikhochschule für Musik de Karlsruhe i rep el mestratge del prestigiós pianista de lied Hartmut Höll, i de postgraduat Solistenexamm a la Musikhochschule de Karlsruhe. Ha gaudit de les beques Frauen Förder Stipendium i Juventudes Musicales de Madrid. També ha rebut consell en diversos cursos de perfeccionament de grans liederistes, com els pianistes H. Deutsch, A. le Bozec, J. Ph. Schulze, W. Rieger, D. Selig, B. Kehring i els cantants A. Schmidt, Ch. Prégardien, W. Holzmair o Ch. Iven.

Ha estat convidada a diversos cicles i festivals del gènere, com ara el Bonner Schumannfests a la Schumannhaus de Bonn els anys 2016, 2018 i 2019. Ha actuat al festival Im Frühling a Heidelberg i al cicle LiederAbend.de a Freiburg, i l'estiu del 2018 va participar a la Schubertiada a Vilabertran amb el professor Wolfgang Rieger i a la Schubertiada a Valdegovía amb la soprano Natalia Labourdette l'estiu del 2019, i al Cicle de Lied de la Zarzuela.

El passat any 2022, el Premi Extraordinari del jurat a l'Internationaler Wettbewerb für Liedkunst de Stuttgart (2022) reconeixia i consolidava una vegada més la carrera d'aquesta pianista de Jerez com a intèrpret de lied. El juny del mateix any va publicar el seu àlbum debut, *Petite MORT*, amb la soprano Natalia Labourdette. És pianista acompanyant en el departament de cant de la Universität Mozarteum de Salzburg.

Textos

Clara Schumann (1819-1896)

Sechs Lieder, op. 13 – Sis cançons

**Ich stand in dunklen
Träumen**

Text de Heinrich Heine
(1797-1856)

Era un somni obscur

Ich stand in dunklen Träumen
Und starrte ihr Bildnis an,
Und das geliebte Antlitz
Heimlich zu leben begann.

*Era en un somni obscur
i vaig mirar la seva imatge de fit
a fit,
i el rostre estimat
començà a viure secretament.*

Um ihre Lippen zog sich
Ein Lächeln wunderbar,
Und wie von Wehmutstränen
Erglänzte ihr Augenpaar.

*Aparegué en els seus llavis
un somriure meravellós,
i en els ulls brillaren
llàgrimes de melangia.*

Auch meine Tränen flossen
Mir von den Wangen herab,
Und ach, ich kann 's nicht
glauben,
Daß ich dich verloren hab!

*També les meves llàgrimes
caigueren per les meves galtes...
i ai!, no em puc creure
que t'hagi perduda!*

Sie liebten sich beide

Text de Heinrich Heine

Ambdós s'estimaven

Sie liebten sich beide, doch
keiner
Wollt' es dem andern gestehn;
Sie sahen sich an so feindlich,
Und wollten vor Liebe
vergehn.

*Ambdós s'estimaven, però cap
volia confessar-ho a l'altre;
es miraven amb hostilitat,
i volien morir-se d'amor.*

Sie trennten sich endlich und
sah'n sich
Nur noch zuweilen im Traum;
Sie waren längst gestorben
Und wussten es selber kaum.

*Es separaren finalment i es veien
de tant en tant en somnis;
feia temps que eren morts,
i amb prou feines ho sabien.*

Liebeszauber

Text d'Emanuel Geibel (1815-1884)

Màgia de l'amor

Die Liebe saß als Nachtigall
Im Rosenbusch und sang;
Es flog der wunderschöne Schall
Den grünen Wald entlang.

*L'amor s'assegué com un
rossinyol
en un roser i cantà;
el so meravellós
ressonà per la verda vall.*

Und wie er klang, da stieg im
Kreis
Aus tausend Kelchen Duft,
Und alle Wipfel rauschten
leis',
Und leiser ging die Luft;

*I quan sonà, s'estengué en cercles
per mil calzes perfumats,
i tot el brancatge murmurà
suaument
i l'aire es feu més lleuger.*

Die Bäche schwiegen, die
noch kaum
Geplätschert von den Höh'n,
Die Rehlein standen wie im
Traum
Und lauschten dem Getön.

*Els rierols callaren, i a penes
murmuraren les altures,
els cabirols s'aturaren com en
somniais
i escoltaren la tonada.*

Und hell und immer heller
floß
Der Sonne Glanz herein,
Um Blumen, Wald und
Schlucht ergoß
Sich goldig roter Schein.

*I la resplendor del sol
lluï més i més clara,
escampant raigs de roig daurat
damunt de flors, boscos i
congosts.*

Ich aber zog den Weg entlang
Und hörte auch den Schall.
Ach! was seit jener Stund' ich
sang,
War nur sein Widerhall.

*Però jo vaig seguir el meu camí
i vaig sentir també el so.
Ai!, el que vaig cantar des
d'aquell moment
no era més que el seu eco.*

**Der Mond kommt still
gegangen**

Text d'Emanuel Geibel

Der Mond kommt still
gegangen
Mit seinem gold'nen Schein,
Da schläft in holdem Prangen
Die müde Erde ein.

Und auf den Lüften
schwanken
Aus manchem treuen Sinn
Viel tausend Liebesgedanken
Über die Schläfer hin.

Und drunten im Tale, da
funkeln
Die Fenster von Liebchens
Haus;
Ich aber blicke im Dunkeln
Still in die Welt hinaus.

Ich hab' in deinem Auge

Text de Friedrich Rückert (1788-
1866)

Ich hab' in deinem Auge
Den Strahl der ewigen Liebe
gesehen,
Ich sah auf deinen Wangen
Einmal die Rosen des
Himmels stehn.

Und wie der Strahl im Aug'
erlischt
Und wie die Rosen zerstieben,
Ihr Abglanz ewig neu
erfrischt,
Ist mir im Herzen geblieben,

**La lluna ha arribat
silenciosa**

*La lluna ha arribat silenciosa
amb la seva llüissor daurada,
mentre la terra cansada
dorm en la seva amable
resplendor.*

*I en l'aire es balancegen
damunt dels dorments
milers de pensaments amorosos,
plens de fidel significat.*

*I a baix, a la vall, brilla la
finestra
de la casa de l'estimada;
però jo encara contemplo
silenciós
la foscor del món, més enllà.*

He vist en els teus ulls

*He vist en els teus ulls
el raig de l'amor etern,
una vegada vaig veure les roses
del cel en les teves galtes.*

*I quan el raig s'apagà en els ulls
i les roses es desferen,
la seva resplendor, sempre
renovada,
es quedà en el meu cor.*

Und niemals werd' ich die
Wangen seh'n
Und nie in's Auge dir blicken,
So werden sie mir in Rosen
steh'n
Und es den Strahl mir
schicken.

*I mai més veuré les galtes,
i mai més veuré els teus ulls,
però les roses seran amb mi
i m'enviaran el raig.*

Die stille Lotosblume

Text d'Emanuel Geibel

La tranquil·la flor de lotus

Die stille Lotosblume
Steigt aus dem blauen See,
Die Blätter flimmern und
blitzen,
Der Kelch ist weiß wie
Schnee.

*La tranquil·la flor de lotus
creix en el llac blau,
les fulles tremolen i brillen,
el calze és blanc com la neu.*

Da gießt der Mond vom
Himmel
All seinen gold'nen Schein,
Gießt alle seine Strahlen
In ihren Schoß hinein.

*La lluna aboca des del cel
la seva resplendor daurada,
vessa tots els seus raigs
dintre de la seva sina.*

Im Wasser um die Blume
Kreiset ein weißer Schwan,
Er singt so süß, so leise
Und schaut die Blume an.

*En l'aigua al voltant de la flor
neda un cigne blanc;
canta molt dolç i suau,
i contempla la flor.*

Er singt so süß, so leise
Und will im Singen vergehn.
O Blume, weiße Blume,
Kannst du das Lied verstehn?

*Canta molt dolç i suau
i vol morir cantant.
O flor, blanca flor,
pots entendre la cançó?*

Robert Schumann (1810-1856)

Liederkreis, op. 24 – Cicle de cançons

Textos de Heinrich Heine (1828-1856)

**Morgens steh' ich auf und
frage**

***Cada matí em pregunto al
llevar-me***

Morgens steh' ich auf und
frage:
Kommt feins Liebchen heut?
Abends sink' ich hin und
klage:
Ausblieb sie auch heut.

In der Nacht mit meinem
Kummer
Lieg' ich schlaflos, lieg' ich
wach;
Träumend, wie im halben
Schlummer,
Wandle ich bei Tag.

Es treibt mich hin

Es treibt mich hin, es treibt
mich her!
Noch wenige Stunden, dann
soll ich sie schauen,
Sie selber, die schönste der
schönen Jungfrauen; –
Du armes Herz, was pochst
du so schwer?

Die Stunden sind aber ein
faules Volk!
Schleppen sich behaglich
träge,
Schleichen gähnend ihre
Wege; –
Tumme dich, du faules Volk!

Tobende Eile mich treibend
erfasst!
Aber wohl niemals liebten die
Horen;—
Heimlich im grausamen
Bunde verschworen,
Spotten sich tückisch der
Liebenden Hast.

*Cada mati em pregunto al
llevar-me:
vindrà avui la dolça estimada?
Al vespre em queixo a l'ajaçar-
me:
tampoc avui no ha vingut!*

*Durant la nit, jec despert
amb la meva pena, sense
reposar.
Somniant, com mig
endormiscat,
camino durant el dia.*

Vaig amunt i avall!

*Vaig amunt i avall!
D'ací a poques hores la podré
veure,
a ella, la més bella de les belles
donzelles!
Cor fidel, per què bategues tan
agitat?*

*Però les hores són cançoneres!
S'arrossequen amb còmoda
indolència,
badallen i fan lentament el seu
camí...
Aprousseu-vos, cançoneres!*

*M'empeny una pressa delirant!
Però les hores mai han estimat...
Conjurades secretament en cruel
aliança,
es burlen malicioses de l'ànsia de
l'enamorat.*

Ich wandelte unter den Bäumen

Ich wandelte unter den
Bäumen
Mit meinem Gram allein;
Da kam das alte Träumen,
Und schlich mir ins Herz
hinein.

Wer hat euch dies Wörtlein
gelehret,
Ihr Vöglein in luftiger Höh'?
Schweigt still! wenn mein
Herz es höret,
Dann tut es noch einmal so
weh.

'Es kam ein Jungfräulein
gegangen,
Die sang es immerfort,
Da haben wir Vöglein
gefangen
Das hübsche, goldne Wort.'

Das sollt ihr mir nicht
erzählen,
Ihr Vöglein wunderschlau;
Ihr wollt meinen Kummer mir
stehlen,
Ich aber niemanden trau'.

Lieb Liebchen, leg's Händchen

Lieb Liebchen, leg's
Händchen aufs Herze mein; –
Ach, hörst du, wie 's pochet
im Kämmerlein?
Da hauset ein Zimmermann
schlimm und arg,
Der zimmert mir einen
Totensarg.

Passejava sota els arbres

*Passejava sota els arbres
tot sol amb el meu dolor,
quan arribà l'antic somni
i s'introduí en el meu cor.*

*Qui us ha ensenyat aquest petit
mot,
ocellets que voleu tan enlaire?
Emmudiu! Quan el meu cor el
sent,
em torna a fer molt de mal.*

*“Hi havia una donzella
que cantava sense parar,
i els ocellets varen aprendre
la bella paraula daurada.”*

*No m'ho expliqueu pas,
ocellets meravellosos i llestos,
em voleu robar la meva pena,
però de ningú em puc refiar.*

Estimada, posa les mans

*Estimada, posa les mans sobre el
meu cor,
ah, no sents com batega al seu
recer?
A dintre viu un fuster dolent i
cruel
que m'està fent un taiit.*

Es hämmert und klopfet bei
Tag und bei Nacht;
Es hat mich schon längst um
den Schlaf gebracht.
Ach! sputet Euch, Meister
Zimmermann,
Damit ich balde schlafen
kann.

Schöne Wiege meiner Leiden

Schöne Wiege meiner Leiden,
Schönes Grabmal meiner
Ruh',
Schöne Stadt, wir müssen
scheiden, –
Lebe wohl! ruf' ich dir zu.

Lebe wohl, du heil'ge
Schwelle,
Wo da wandelt Liebchen
traut;
Lebe wohl! du heil'ge Stelle,
Wo ich sie zuerst geschaut.

Hätt' ich dich doch nie
gesehen,
Schöne Herzenskönigin!
Nimmer wär es dann
geschehen,
Dass ich jetzt so elend bin.

Nie wollt' ich dein Herze
rühren,
Liebe hab' ich nie erfleht;
Nur ein stilles Leben führen
Wollt' ich, wo dein Odem
weht.

*Cops de martell dia i nit!
Ja fa temps que m'ha fugit el
son.
Ai!, apressa't, mestre fuster,
perquè pugui dormir aviat!*

Bell bressol del meu dolor

*Bell bressol del meu dolor,
bella tomba de la meva pau,
bella ciutat, ens hem de
separar!...
Et dic adeu!*

*Adeu-siau, sagrada llinda,
per la qual passeja confiada
l'estimada!
Adeu-siau, sagrat indret
on et vaig veure per primera
vegada!*

*Si no t'hagués vist mai,
bella reina del meu cor,
mai no hauria arribat
a estar tan afligit!*

*Mai vaig voler commoure el teu
cor,
mai t'he implorat amor,
només volia viure, silenciós,
allà on et pogués sentir respirar.*

Doch du drängst mich selbst
von hinnen,
Bittere Worte spricht dein
Mund;
Wahnsinn wühlt in meinen
Sinnen,
Und mein Herz ist krank und
wund.

Und die Glieder matt und
träge
Schlepp' ich fort am
Wanderstab,
Bis mein müdes Haupt ich
lege
Ferne in ein kühles Grab.

Warte, warte, wilder Schiffmann

Warte, warte, wilder
Schiffmann,
Gleich folg' ich zum Hafen
dir;
Von zwei Jungfraun nehm' ich
Abschied,
Von Europa und von Ihr.

Blutquell, rinn' aus meinen
Augen,
Blutquell, brich aus meinem
Leib,
Dass ich mit dem heissen
Blute
Meine Schmerzen
niederschreib'.

Ei, mein Lieb, warum just
heute
Schaudert dich, mein Blut zu
seh'n?
Sahst mich bleich und
herzeblutend
Lange Jahre vor dir stehn!

*Però tu m'empenys lluny d'ací
amb les amargues paraules de la
teva boca,
la demència agita els meus
sentits,
i el meu cor està malalt i ferit.*

*I els membres, dèbils i cansats.
M'allunyaré amb el meu bastó
fins que el meu cap esgotat
reposi en una freda tomba
remota.*

Espera, espera, mariner salvatge

*Espera, espera, mariner salvatge,
molt aviat et seguiré fins al port;
em vull acomiadar de dues
donzelles,
d'Europa i d'ella.*

*Font de sang, raja dels meus
ulls,
font de sang, esclafeix el meu cos,
perquè amb la sang calenta
pugui escriure les meves penes.*

*Ai, estimada!, per què
precisament avui
t'espanta veure la meva sang?
M'has vist davant teu durant
molts anys,
pàl·lid i amb el cor sagnant!*

Kennst du noch das alte
Liedchen
Von der Schlang' im Paradies,
Die durch schlimme
Apfelgabe
Unsern Ahn ins Elend stiess?

*No coneixes la vella cançó
de la serpent del paradís,
que amb la pèrfida ofrena d'una
poma
precipità els avantpassats en la
misèria?*

Alles Unheil brachten Äpfel!
Eva bracht' damit den Tod,
Eris brachte Trojas Flammen,
Du bracht'st beides, Flamm'
und Tod.

*Totes les calamitats ens venen de
les pomes!
Eva ens portà amb ella la mort,
Eris portà les flames a Troia,
tu has portat alhora flames i
mort.*

Berg' und Burgen schaun herunter

Muntanyes i castells es contemplen

Berg' und Burgen schaun
herunter
In den spiegelhellen Rhein,
Und mein Schiffchen segelt
munter,
Rings umglänzt von
Sonnenschein.

*Muntanyes i castells es
contemplen
en el brillant mirall del Rin.
I alegre navega la meva barca
entremig del llampurneig del sol.*

Ruhig seh' ich zu dem Spiele
Goldner Wellen, kraus bewegt;
Still erwachen die Gefühle,
Die ich tief im Busen hegt'.

*Contemplo tranquil el joc
ondulant
de les ones daurades en
moviment.
Es desperten silenciosos els
sentiments
que guardava en el fons del meu
pit.*

Freundlich grüssend und
verheissend
Lockt hinab des Stromes
Pracht;
Doch ich kenn' ihn, oben
gleissend,
Bringt sein Innres Tod und
Nacht.

*Amb amables salutacions i
promeses
m'atrau cap avall el riu
esplendorós;
però el conec: resplendeix per
sobre,
però amaga dintre seu la nit i la
mort.*

Oben Lust, in Busen Tücken,
Strom, du bist der Liebsten
Bild!
Die kann auch so freundlich
nicken,
Lächelt auch so fromm und
mild.

Anfangs wollt' ich fast verzagen

Anfangs wollt' ich fast
verzagen,
Und ich glaubt', ich trüg' es
nie;
Und ich hab' es doch getragen
–
Aber fragt mich nur nicht,
wie?

Mit Myrthen und Rosen

Mit Myrthen und Rosen,
lieblich und hold,
Mit duft'gen Zypressen und
Flittergold,
Möcht' ich zieren dies Buch
wie 'nen Totenschrein,
Und sargen meine Lieder
hinein.

O könnt' ich die Liebe sargen
hinzu!
Auf dem Grabe der Liebe
wächst Blümlein der Ruh',
Da blüht es hervor, da pflückt
man es ab, –
Doch mir blüht's nur, wenn
ich selber im Grab.

*Per fora, alegria; en la sina,
traïció!*

*Ets, corrent, la imatge de
l'estimada!*

*També ella pot saludar amable,
i somriure innocent i dolça.*

De primer quasi em vaig desesperar

*De primer quasi em vaig
desesperar
i em pensava que no ho
suportaria,
però ho he suportat...
No em preguntis, però, com?*

Amb murtres i roses

*Amb murtres i roses, gracioses i
dolces,
amb xiprers perfumats i amb
oripells
voldria ornar aquest llibre, com
un taüt,
i enterrar-hi les meves cançons.*

*Ah, si pogués enterrar-hi també
el meu amor!*

*Damunt la tomba de l'amor, hi
creixen les floretes de la pau
quan floreixen, les arrenquen tot
seguit,
però les meves només floriran
quan jo sigui a la tomba.*

Hier sind nun die Lieder, die
einst so wild,
Wie ein Lavastrom, der dem
Ätna entquillt,
Hervorgestürzt aus dem
tiefsten Gemüt,
Und rings viel blitzende
Funken versprüht!

Nun liegen sie stumm und
totengleich,
Nun starren sie kalt und
nebelbleich,
Doch aufs neu' die alte Glut
sie belebt,
Wenn der Liebe Geist einst
über sie schwebt.

Und es wird mir im Herzen
viel Ahnung laut:
Der Liebe Geist einst über sie
taut;
Einst kommt dies Buch in
deine Hand,
Du süßes Lieb im fernen
Land.

Dann löst sich des Liedes
Zauberbann,
Die blassen Buchstaben
schaun dich an,
Sie schauen dir flehend ins
schöne Aug',
Und flüstern mit Wehmut und
Liebeshauch.

*Aquí hi ha les cançons que un
dia, impetuoses
com el corrent de lava que baixa
de l'Etna,
sorgiren tumultuoses dels meus
sentiments més profunds,
i inundaren de guspires brillants
el seu entorn!*

*Ara són ací, callades i
esmorteïdes,
ens miren absortes, fredes i
pàl·lides com la boira.
Però un dia l'antiga ardor les
reviurà,
quan l'esperit de l'amor aleni al
seu damunt.*

*I un presentiment s'apodera del
meu cor:
l'esperit de l'amor els caurà un
dia com la rosada,
i aquest llibre arribarà a les
teves mans,
dolça estimada en terres
llunyanes.*

*S'expandirà llavors l'encís de les
cançons
i les pàl·lides lletres et miraran,
miraran suplicants els teus bells
ulls
i t'arribaran melangiosos els
hàlits del meu amor.*

Alberto García Demestres (1960)

Tres cançons d'amor i 'Melmelada' per a Wanda Pitrowska

(obra d'encàrrec del Palau de la Música Catalana en el marc del programa Barcelona Creació Sonora, estrena absoluta)

Ítaca

Text de Manuel Forcano (1968)

M'estava com
Ulisses
contemplant la mar
deserta.
Trist. Però van
tocar-me per
l'espatlla, i
vaig girar-me.
Amb un braç em
rodejà tot sencer
i m'engolí en un
bes. Quan ets arrel
desitges terra.

No sé si m'estimaves

Text de Joan Fuster (1922-1992)

No sé si m'estimaves: t'estimava
i això era tot, i això era prou, i els dies
obraven per a mi racons tendríssims.

T'estimava amb les hores i amb el somni
i et cantava, i passaves, i abril queia,
i et sabia ma carn meravellada.

Sí, t'estimava lentament i sorda.
Com s'estimen les coses marcescibles.
Com s'aprèn l'idioma de l'absència.

Desordre

Text de Narcís Comadira (1942)

Com un somnàmbul vaig,
d'esma només, passant
frisós de cambra en cambra,
blanques estances buides.
I la remor dels passos
és un silenci més.
I la meva ombra fosca
més negror a la tenebra.
I pensar que al matí
per tu i per mi somreia
(ah, quin tou de lilàs
rou i perfum tendríssims!)
l'amor, aquesta espurna.
Sol, soc només desordre.

Melmelada

Text de Narcís Comadira

Octubre allargassat, no contradiguis
massa aviat aquest pòsit d'estiu.
La solitud, al cor, ja senyoreja.
Deixa pels ulls uns dies de miracle.

És trist l'engany del cos i el teu engany.
Tot, l'or dels arbres, la llum, fins la vida
implacable dels joves que mosseguen
una fruita sucosa, la tenebra
ho engolirà. Per dins, anem plens d'ombres.
Els cossos floten en la mel del sol.

Gabriel Fauré (1845-1924)

La bonne chanson, op. 61 – La bona cançó

Textos de Paul Verlaine (1844-1896)

Une Sainte en son auréole

***Una santa en la seva
aurèola***

Une Sainte en son auréole,
Une Châtelaine en sa tour,
Tout ce que contient la parole
Humaine de grâce et
d'amour;

*Una santa en la seva aurèola,
una castellana en la seva torre,
tot el que conté la paraula
humana de gràcia i d'amor;*

La note d'or que fait entendre
Un cor dans le lointain des
bois,
Mariée à la fierté tendre
Des nobles Dames
d'autrefois;

Avec cela le charme insigne
D'un frais sourire triomphant
Éclos dans des candeurs de
cygne
Et des rougeurs de femme-
enfant;

Des aspects nacrés, blancs et
roses,
Un doux accord patricien:
Je vois, j'entends toutes ces
choses
Dans son nom Carlovingien.

Puisque l'aube grandit

Puisque l'aube grandit,
puisque voici l'aurore,
Puisque, après m'avoir fui
longtemps, l'espoir veut bien
Revoler devers moi qui
l'appelle et l'implore,
Puisque tout ce bonheur veut
bien être le mien,

Je veux, guidé par vous, beaux
yeux aux flammes douces,
Par toi conduit, ô main où
tremblera ma main,
Marcher droit, que ce soit par
des sentiers de mousses
Ou que rocs et cailloux
encombrent le chemin;

*la nota d'or que fa sentir
un cor en la llunyania dels
boscos,
casada amb la feresa tendra
de les nobles dames del passat;*

*amb això l'encis insigne
d'un fresc somriure triomfant
nascut dels candors de cigne
i dels rubors de dona-infant;*

*aspectes nacrats, blancs i rosats,
un dolç acord patrici:
veig, sento totes aquestes coses
en el seu nom carolingi.*

Ja que l'alba creix

*Ja que l'alba creix, ja que ha
arribat l'aurora,
ja que, després d'haver-me fugit
molt de temps,
l'esperança vol retornar-me la
que crido i suplico,
ja que tota aquesta felicitat vol
ser meva,*

*vull, guiat per vosaltres, bells ulls
de dolces flames,
conduït per tu, oh mà on
tremolarà la meva mà,
caminar dret, sigui per senderes
de gespa
o que rocs i pedres omplin el
camí;*

Et comme, pour bercer les
lenteurs de la route,
Je chanterai des airs ingénus,
je me dis
Qu'elle m'écouterà sans
déplaisir sans doute;
Et vraiment je ne veux pas
d'autre Paradis.

*i com que, per bressolar les
dilacions de la ruta,
cantaré melodies ingènues, penso
que sens dubte ella no
m'escoltarà sense desgrat;
i veritablement no vull cap altre
paradis.*

La lune blanche

La lluna blanca

La lune blanche
Luit dans les bois;
De chaque branche
Part une voix
Sous la ramée ...

*La lluna blanca
lluï en els boscos
i de cada branca
surten veus
sota el brançatge...*

Ô bien-aimée.

Oh, estimada!

L'étang reflète,
Profond miroir,
La silhouette
Du saule noir
Où le vent pleure ...

*L'estany reflecteix,
profund mirall,
la silueta
del salze negre
on el vent plora...*

Rêvons, c'est l'heure.

Somnem, és l'hora.

Un vaste et tendre
Apaisement
Semble descendre
Du firmament
Que l'astre irise ...

*Una vasta i tendra
placidesa
sembla baixar
del firmament
que l'astre irisa...*

C'est l'heure exquise.

És l'hora exquisida.

J'allais par des chemins perfides

Jo anava per camins pèrfids

J'allais par des chemins
perfides,
Douloureusement incertain.
Vos chères mains furent mes
guides.

*Jo anava per camins pèrfids,
dolorosament incert.
Les vostres mans estimades foren
les meves guies.*

Si pâle à l'horizon lointain
Luisait un faible espoir
d'aurore;
Votre regard fut le matin.

*Molt pàl·lid en l'horitzó llunyà
lluïa una feble esperança
d'aurora;
la vostra mirada fou el matí.*

Nul bruit, sinon son pas
sonore,
N'encourageait le voyageur.
Votre voix me dit: «Marche
encore!»

*Cap soroll, a part del seu pas
sonor,
animava el viatger.
La vostra veu em diu:
“Continua caminant!”*

Mon cœur craintif, mon
sombre cœur
Pleurait, seul, sur la triste voie;
L'amour, délicieux vainqueur,

*El meu cor temorós, el meu cor
ombrívol
plorava, sol, en la trista ruta:
l'amor, vencedor deliciós,*

Nous a réunis dans la joie.

ens ha reunit en la joia.

J'ai presque peur, en vérité

Quasi tinc por, en realitat

J'ai presque peur, en vérité,
Tant je sens ma vie enlacée
À la radieuse pensée
Qui m'a pris l'âme l'autre été,

*Quasi tinc por, en realitat,
de tant com sento la meua vida
enllaçada
al radiós pensament
que em prengué l'ànima l'altre
estiu.*

Tant votre image, à jamais
chère,
Habite en ce cœur tout à vous,
Ce cœur uniquement jaloux
De vous aimer et de vous
plaire;

*De tant com la vostra imatge,
estimada per sempre,
habita en aquest cor tot vostre,
el meu cor, únicament gelós
d'estimar-vos i complaure-us.*

Et je tremble, pardonnez-moi
D'aussi franchement vous le
dire,
À penser qu'un mot, qu'un
sourire
De vous est désormais ma loi,

*I tremolo, i perdoneu-me
per dir-vos-ho tan francament,
al pensar que una paraula, un
somriure
vostre és des d'ara la meua llei.*

Et qu'il vous suffirait d'un
geste,
D'une parole ou d'un clin
d'œil,
Pour mettre tout mon être en
deuil
De son illusion céleste.

Mais plutôt je ne veux vous
voir,
L'avenir dût-il m'être sombre
Et fécond en peines sans
nombre,
Qu'à travers un immense
espoir,

Plongé dans ce bonheur
suprême
De me dire encore et
toujours,
En dépit des mornes retours,
Que je vous aime, que je
t'aime!

Avant que tu ne t'en ailles

Avant que tu ne t'en ailles,
Pâle étoile du matin,
– Mille cailles
Chantent, chantent dans le
thym. –

Tourne devers le poète,
Dont les yeux sont pleins
d'amour,
– L'alouette
Monte au ciel avec le jour. –

Tourne ton regard que noie
L'aurore dans son azur;
– Quelle joie
Parmi les champs de blé mûr!
–

*I que només us caldria un gest,
una paraula o una picada
d'ullet
per posar de dol tot el meu ésser
per la seva il·lusió celestial.*

*Però més aviat només us vull
veure,
i el futur hauria de fer-me
ombrívol
i fecund en penes innumerables,
que a través d'una esperança
immensa.*

*Lliurat a aquesta felicitat
suprema
de dir-me encara i sempre,
malgrat tristos retorns,
que us estimo, que t'estimo!*

Abans que te'n vagis

*Abans que te'n vagis,
pàl·lida estrella del matí,
–mil guatlles
canten en el farigolar,–*

*gira't cap al poeta,
els ulls del qual són plens
d'amor;
–l'alosa
puja al cel amb el dia.–*

*Gira la teva mirada que ofega
l'aurore en el cel;
–quina joia
entre els encisos dels camps de
blat madur!–*

Puis fais luire ma pensée
Là-bas, – bien loin, oh! bien
loin!
– La rosée
Gaîment brille sur le foin. –

*Després fes brillar el meu
pensament
allà baix, –ben lluny, oh, ben
lluny!–
–La rosada
brilla alegrement sobre el
farratge.–*

Dans le doux rêve où s'agite
Ma mie endormie encor ...
– Vite, vite,
Car voici le soleil d'or. –

*En el dolç somni on s'agita
la meua vida encara
adormida...
–De pressa, de pressa,
car heus ací el sol d'or.–*

**Donc, ce sera par un clair
jour d'été**

***Doncs passarà en un clar
dia d'estiu***

Donc, ce sera par un clair jour
d'été:
Le grand soleil, complice de
ma joie,
Fera, parmi le satin et la soie,
Plus belle encor votre chère
beauté;

*Doncs passarà en un clar dia
d'estiu,
el gran sol, còmplice de la meua
joia,
entre el setí i la seda, farà
encara més bella la vostra
estimada bellesa.*

Le ciel tout bleu, comme une
haute tente,
Frissonnera somptueux à
longs plis
Sur nos deux fronts qu'auront
pâlis
L'émotion du bonheur et
l'attente;

*El cel tot blau, com una gran
tenda,
tremolarà sumptuós amb grans
plecs
en els nostres fronts feliços que
hauran empal·lidit,
per l'emoció de la felicitat i de
l'espera:*

Et quand le soir viendra, l'air
sera doux
Qui se jouera, caressant, dans
vos voiles,
Et les regards paisibles des
étoiles
Bienveillamment souriront
aux époux.

*i quan arribarà el vespre, l'aire
serà dolç
i jugarà, acaroador, en els teus
vels,
i les mirades plàcides de les
estrelles
somriuran benèvolament als
cònjuges.*

N'est-ce pas?

No és així?

N'est-ce pas? nous irons, gais
et lents, dans la voie
Modeste que nous montre en
souriant l'Espoir,
Peu soucieux qu'on nous
ignore ou qu'on nous voie.

*No és així? Anirem, joiosos i
alegres pel camí modest
que ens mostra somrient
l'Esperança,
poc preocupats de si ens ignoren
o ens veuen.*

Isolés dans l'amour ainsi
qu'en un bois noir,
Nos deux cœurs, exhalant leur
tendresse paisible,
Seront deux rossignols qui
chantent dans le soir.

*Aïllats en l'amor com en un bosc
solitari,
els nostres cors, exhalant la seva
tranquil·la tendresa,
seran dos rossinyols que canten
al vespre.*

Sans nous préoccuper de ce
que nous destine
Le Sort, nous marcherons
pourtant du même pas,
Et la main dans la main, avec
l'âme enfantine

*Sense preocupar-nos pel que ens
destina
la sort, caminarem portant el
mateix pas.
I agafats de la mà, amb l'ànima
infantil*

De ceux qui s'aiment sans
mélange, n'est-ce pas?

*de dos que s'estimen sense
núvols. No és així?*

L'hiver a cessé

S'ha acabat l'hivern

L'hiver a cessé: la lumière est
tiède
Et danse, du sol au firmament
clair.
Il faut que le cœur le plus
triste cède
À l'immense joie éparse dans
l'air.

*S'ha acabat l'hivern: la llum és
tèbia,
i dansa, del terra al clar
firmament.
Cal que el cor més trist cedeixi
a la immensa joia escampada
per l'aire.*

J'ai depuis un an le printemps
dans l'âme
Et le vert retour du doux
floréal,
Ainsi qu'une flamme entoure
une flamme,
Met de l'idéal sur mon idéal.

*Des de fa un any tinc la
primavera a l'ànima,
i la verda tornada de la dolça
florida,
com una flama envolta una
flama,
posa l'ideal sobre el meu ideal.*

Le ciel bleu prolonge,
exhausse et couronne
L'immuable azur où rit mon
amour.
La saison est belle et ma part
est bonne
Et tous mes espoirs ont enfin
leur tour.

Que vienne l'été! que viennent
encore
L'automne et l'hiver! Et
chaque saison
Me sera charmante, ô Toi que
décore
Cette fantaisie et cette raison!

*El cel blau perllonga, eleva i
corona
l'èter immutable on somriu el
nostre amor.
L'estació és bella i la meva part
és bona
i ha arribat finalment el torn
dels meus anhels.*

*Que vingui l'estiu! Que vinguin
també
la tardor i l'hivern! I cada
estació
em serà encisadora, oh Tu que
decores
aquesta fantasia i aquesta raó!*

**Traduccions de Manuel
Capdevila i Font**

També et pot interessar...

Petit Palau Cambra

Dilluns, 26.02.24 – 19.30 h

Petit Palau

125è aniversari del naixement de Ricard
Lamote de Grignon

David Alegret, tenor

Rubén Fernández Aguirre, piano

Sílvia Bel, actriu

R. Lamote de Grignon: *Siete cancioncillas en estilo popular* (sobre textos anònims dels segles XV i XVI) i *Serranilla* (sobre un text del Marquès de Santillana)

J. Lamote de Grignon: Del cicle *Les violetes* (sobre textos d'Apel·les Mestres): “Larilà”, “Cap al tard”, “Les aranyes” i “És juny”

M. Ortega: *La gesta dels estels - segona sèrie* (cicle de cançons sobre tres poemes de Joan Salvat-Papasseit, estrena absoluta)

R. Lamote de Grignon: *Tot l'enyor de demà* (sobre un poema de Joan Salvat-Papasseit), *Nadal* (sobre un text de Pere Benavent), *Malenconia* (sobre un text de Rossend Llates), *Per una Flor de romani* (sobre un text de Josep Carner), *Cançó del capvespre* (sobre un text de Josep Maria de Segarra), *Cançó de la Francisqueta* (sobre un text de Josep Maria de Segarra), *Cant espiritual* (sobre un poema de Joan Maragall)

Preu: 15 euros

Mecenes d'Honor

Mecenes Protectors

Mitjans Col·laboradors

Col·laboradors

Armand Basi – Bagués-Marsiera Joiers – Balot Restauració – Calaf Grup – Cardoner Grup – CECOT – Coca-Cola – Col·legi d'Enginyers de Camins, Canals i Ports – Deloitte – Eurofirms Group – FC Barcelona – Fundació Abertis – Fundació Antiques Caixes Catalanes – BBVA – Fundació Caixa d'Enginyers – Fundació Castell de Peralada – Fundació Metalquímia – Gómez-Acebo & Pombo – Helvetia Compañía Suiza S.A. de Seguros y Reaseguros – Illy – La Fageda – Nexo – Quadis – Saba Infraestructures, S.A. – Scasi Soluciones de Impresión S.L. – Soler Cabot

Amics Benefactors

Ascensores Jordà, S.A. – Fundació Antoni Serra Santamans – Inclos Interiorisme, S.L. – Veolia Serveis Catalunya S.A.U. – Salvador Viñas Amat

Benefactors Palau XXI

Mª Dolors i Francesc – Elvira Abril – Pere Armadàs Bosch – Rosamaria Artigas i Costajussà – Professor Rafael I. Barraquer Compte – Francesc Xavier Carbonell Castellón – Lluís Carulla Font – Mariona Carulla Font – Josep Colomer Maronas – Isabel Esteve Cruella – Pere Grau Vacarisas – Jordi Gual i Solé – Maria José Lavin Guitart – Ramón Poch Segura – M^a. del Carmen Pous Guardia – Juan Manuel Soler Pujol – Daniela Turco – Joan Uriach Marsal – Joaquim Uriach Torello

PALAU
DE LA
MUSICA
ORFEÓ
CATALÀ

